

Sygn. akt II CSK 680/18

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przeciwko A. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 grudnia 2019 r.,

na skutek zażalenia pełnomocnika pozwanej

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 25 czerwca 2019 r., sygn. akt II CSK 680/18

1. odrzuca zażalenie,

2. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 600 (sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 25 czerwca 2019 r. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 2 700 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego - zgodnie z art. 98 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. (zasada odpowiedzialności za wynik sprawy).

W zażaleniu pełnomocnik pozwanej wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanej kwoty 480 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego. W odpowiedzi na zażalenie

pełnomocnik strony powodowej wnosił o oddalenie zażalenia i zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W kodeksie postępowania cywilnego nie ma art. 394¹² § 1, który - według pełnomocnika zawodowego pozwanej - w powiązaniu z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. miałby stanowić podstawę prawną zaskarżenia postanowienia Sądu Najwyższego. Jeżeli pełnomocnik pozwanej miał na myśli art. 394² § 1 k.p.c., który dotyczy możliwości zaskarżenia „postanowienia sądu drugiej instancji” do innego składu tego sądu (tzw. poziome zażalenie), to przepis ten z oczywistych względów nie może być odpowiednio stosowany do postępowania przed Sądem Najwyższym. Oczywistość tego stwierdzenia wynika nie tylko z tego powodu, że art. 394² § 1 k.p.c. nie został wymieniony w art. 394¹ § 3 k.p.c., lecz przede wszystkim z tego względu, że w każdym systemie sądowym opartym na instancyjności, konstrukcję ustrojową wieńczy sąd ostatniej instancji (najwyższy, naczelny), usytuowany na najwyższym szczeblu hierarchii sądowej. Orzeczenia takiego Sądu którego są niezaskarżalne i ostateczne. Taka jest istota tego systemu, wynikająca także z pragmatyzmu ustrojowego, sprzeciwiającego się zaskarzaniu orzeczeń „w nieskończoność”. W postępowaniu cywilnym zasadę tę potwierdzają m.in. przepisy dotyczące środków odwoławczych i środków zaskarżenia, nieprzewidujące jakichkolwiek środków zaskarżenia od orzeczeń Sądu Najwyższego. Zażalenie, jako niedopuszczalne należało więc odrzucić (art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).

Już tylko ubocznie dodać należy, że nie znajduje żadnego usprawiedliwienia prawnego, przyjęte w zażaleniu założenie, że zawarty w skardze kasacyjnej wniosek o zasądzenie kosztów „w postępowaniu kasacyjnym” miałby dotyczyć postępowania po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie zaś - jak podkreślono w zażaleniu - „poprzedzającej fazy dotyczącej decyzji co do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania”.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 394¹ § 3 oraz art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., stosując stawki opłat za czynności adwokackie przewidziane w § 2 pkt 3, § 10 ust. 2 pkt 2 Rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015 r., poz. 1800).

aj